

Милош Милишић

ШЕКСПИР ЗАКЉУЧАВА ВРАТА

ОЧЕВ ПОЗИВ

Очев телефонски позив нисам очекивао.
Одавно већ не зове,
Нити, мишљах, памти мој број,
Онемоћао од дугог испијања
Лоших сеоских ракија.

Како си? Шта радиш? Кад ћеш доћи?
Добро, да, знам!
Важно је да си жив и здрав!
Сине.

Те речи заборављене плодности,
Док су путовале наквашеним каблом,
Умотане у измаглицу јесењег дана,
У чију косу сплетоше се:
Човека, мужа и оца,
Или дечака склупчаног у тврдој
Трамвајској столици.

Трамвај је што и човек.
Ако трола није прикопчана,
Точкове ће разлокати рђа
Закоровљене окретнице.

КЛАЊЕ ПТИЦА

Колико крви,
Чуди се отац, пререзујући тешким ножем
Врат нагојене ћурке.
Свог ме исfleка, као да мене кољу.

Рањена живина не узмиче
Пред птичјим пореклом.
Удара бесомучно по
Црвеној гиљотини – крљи.
Крцкају кости у закржљалим крилима.

Невиним шакама прекривам очи.
(Једном ће и оне пресућивати).
Дуго крклање из душника.
Нагађам: ћурка је некада
Била славуј.
Неодрасла птица певачица.

Такнуто муњевитим сјајем сечива,
Трупло би на трешњину грану
Да скочи
И домогне се ваздуха. За певање.
Али, касно је.
Место виолинског кључа,
Сјај одложен у замрљану траву
Још режи на њ. Псећи.

Уз нож ми увек чисту кошуљу дајеш,
Прекори мајку отац.
А мајка, монахиња кућна, зна:
Уштиркана нежност клање ћурака
Чини свечаним.
И ову крв
Опростивом.

ДЕДИН РУЧАК

Из сећања промаља се мирис
Сиротињског ручка за деду:
Пасуљ чуван у устима
Од наших гладних стомака
И парадајз из флаше
За славске госте.

Деда је долазио из краја
У којем сазри само
Буков жир,
И почне да опада
Кад снег завеје стогове.

Самлевени парадајз
Виђао је о Божићу
Кад дође нама у госте.

Значи, личи на воћку,
А јабука није,
Распитивао се шкрто,
Облизујући кашику
Умочену у кашу.

Увече је са исписником
Причао до глувог сата.
У тај час хватао се у врзино коло
Заталасано око наше куће.

Свакој вили нешто је шапутао,
Да не чује она друга,
Да се ми не брецамо,
У сну сред глувога кола.

И ове јесени мељем парадајз.
Затварам га у флаше.
Можда пред Божић
Сморене виле успава старац,
И оном трећом руком којом нам
Из невидела маше,
Доведе дјевушке за снаше.

Можда дође да нас пробуди
Из сна
У којем зри воћка
Што јабука није.
Однекуд шуште лаке хаље
Дедине приче.

У шкољкама нараста бисер,
У устима камење драго
Ниче.

ШЕКСПИР ЗАКЉУЧАВА ВРАТА

Недостаје ми тајна љубав
И трагичан крај
Да напишем комад о суседима.

Све је на дохват руке.
Ликови нервозно чекају поделу,
Тајно се иза кулиса живота
Сашаптавају,
Уче улоге наизуст.

Двоје од њих
Треба да пронађу смрт
У љубавном рошцу.

Да им се заврше животи
Лако и лепо,
А да за њима не остане лелек
И празна уста запемелих суседа.

Неудата лепојка,
Иза прозорског окна,
Свлачи кошуљу и полунага се чепља,
Шаље ми чежњиве погледе.
Зове.
Нестрпљива, прижељкује
Филмски крај.
Шекспир закључава врата моје собе.

НЕКО ЈЕ ПРОЦАО УЛИЦОМ

Неко је процао улицом
И ја се нагох кроз прозор,
Ко ли је?
Уја, пронађи ме,
Запуме крошњица младог платана.

Гласу који је у мом грлу
Сањао цврнут славуја,
Беху израсли рогови
Шпанског бика
И грива младог пастува.

Очигледно,
Није умео да се чува
И пије чај лањске жалфије.
Онако босоног,
У кратким панталонама
И морнарској мајици,
Задевао је улице.

У којима живе
Оседеле вештице,

А деветке певао наглавачке,
Као шестике.

АМАРКОРД (СЕЋАМ СЕ)

Сећам се:

Снег је толико нападао,
А затим дуго дуго старио.
Гуштери су излазили
На ледену плочу
И грејали промрзле репове
На лањском топљењу леденица.

Онда је у моје сећање,
Ненадано и без поздрава,
Ушао мирис дувана
Свијеног у новински папир.

Упињих се да прочитам
Шта је оно писало
На крају опушка?
Да ће сутра бити сунчано,
Али да неће бити нас.

Нас који читамо с длана
Судбине туђих живота.
И проричемо дебеле снегове
И дугомразицу.